

YLE ylös!

□ YLE VOI ottaa otsikon vaikka onnentoivotukseksi: ylöspäin elävän mieli!

Katselen poikkeuksellisen kauniina syyspäivänä siniselle merelle. Uskokaa pois, Kempeleenlahden vedenpinta on todella aivan sininen! Auringon paistaessa toisesta ikkunasta suoraan koneeseen ja silmille voisi kuvitella, että on kesä.

Ikkunan takana rantatörmällä kasvaa mahtavia petäjiä ja kuusia. Pisimmän petäjän latvassa töröttää lahoamis-pistessä oleva puulisuke, masto — radiomasto. Se muistuttaa, ah, ajoista entisistä, 54 vuoden takaisista.

□ ELETTIIN olympiakesää 1932, kisat maapallon toisella puolella Los Angeles'issa. Olin ollut koko kesän mittaamassa Posion upottavia rantaniittyjä, mutta palannut tänne maailmaan odottamaan koulun alkua. Hämmästykseni huomaan, että minulla ei siis ollut ehtoja! Todellinen syy jouduttautumiseeni olivatkin nuo olympialaiset.

□ OLIN pari vuotta aikaisemmin **Simi-Eskon** kanssa tehnyt oman kidekoneen. Pystyin siihen, koska se on niin vaatimaton tekniikaltaan, että sen voi tehdä myös epäteknikko. Ei sillä, että minä mikään poropeukalo olisin, mutta ainoaksi saavutukseksi konetekniikan alalla tuo kidekone jäi.

Meillä oli kaupungissa oikea radio ja siihen kahdet korva-kuulokkeet, joista toiset toin tänne kesäkoloon. Oli meillä kyllä kovaääninenkin, mutta kidekone pelasi vain "luureilla". Saadakseni kosketuksen Kontinkankaan mastoihin valmistin radiomaston sekä mainittuun mäntyyn että 50 metrin päässä olevaan toiseen mäntyyn, ja kapusin iloisesti korkeuksiin ja sekä sidoin että naulasin parilla naulalla maston sinne ylös. Puukiipijänä olisin silloin, alle 60-kiloisena, pärjännyt monelle. Näiden latvusten väliin viritin sitten "ra-

dioni" antennin.

Kidekone pelasi, ja kuuntelin korvat tarkkoina kaiken, mitä eetteristä tuli. Lienee jo silloin ollut pikkuisen nopeampaa tiedonvälitystä kuin pioneeri alalla Amsterdamin jälkeen, mutta ei siinä tainnut olla suoraan paikan päältä. Muutaman ajan kuluttua tuohon ikkunalaudalle tuotiin Vilmitä tai Hammarilta ostettu pieni radioloota, mutta kuulokkeita siinäkin tarvittiin, kovaaäänisen rinnalla. Sitten yhtäkkiä huomasin, että antenni oli poikki, kuinka kauan lie ollutkaan, mutta kuuluvuus oli yhtä hyvä kuin ennenkin.

Antennimastot jäivät korkeuksiinsa.

□ ISÄNI oli hyvin teknillinen, niin että hankki radionkin heti kun sellaisen sai, siis paljon ennen äskeistä. Sen pienen ja vaatimattoman. Korvaläpillä kuunteli. Jouluaamuna lähdimme äidin kanssa kirkkoon. Isä ja velimies sanoivat, että he kuuntelevat siinä makuultaan, kuulokkeet kummallakin korvissa. Kun sitten palasimme aamukirkosta, makasivat herrat edelleen, luurit korvilla — syvässä ja synnittömässä unessa.

□ SUHTEENI radioon, jota nyt siis kutsumme YLEksi, on joskus ollut hyvinkin läheinen, tipalla, ettei leipätöiksi. Siitä on varmasti viisikymmentä vuotta, kun teimme **Tee-Koon** (Juntusen) kanssa ensimmäisen ohjelmamme valtakunnanverkkoon: sketsi Ynnin I. Korvatunturin joulupukeille, suora lähetys aattoiltana Talousseuran korkeuksista. Ja tämän Panunkin pakinoita luettiin Oulun paikallislähetyksessä jo ennen talvisotaa, esittäjänä lausuntaa harrastanut nuori partioveli, joka tunsin nimen "**Roitteri**". Kröhöm, virkani puolesta.

Siis siihen aikaan kun isä radion osti ja minä sen tein.